

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/339/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814221563
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3814221563.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu S., proti žalovanému E., o zaplatenie 1.091,68 Eur s príslušenstvom, na odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 08. decembra 2016, č.k. 16C/48/2015-81, takto

rozhodol:

Späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie istiny 623,56 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 623,56 Eur od 06.06.2015 do zaplatenia **p r i p ú š ť a**, rozsudok Okresného súdu Prievidza zo dňa 08. decembra 2016, č.k. 16C/48/2015-81 v tejto časti **z r u š u j e** a konanie v tejto časti **z a s t a v u j e**.

Rozsudok súdu prvej inštancie v zostávajúcej napadnutej časti **p o t v r d z u j e** s tým, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 468,12 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.091,68 Eur od 20.01.2015 do 05.06.2015 a úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 468,12 Eur od 06.06.2015 do zaplatenia, a to v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom súd prvej inštancie uložil výrokom I. žalovanému zaplatiť žalobcovi 1.091,68 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.091,68 Eur od 20.01.2015 do zaplatenia, a to v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. V prevyšujúcej časti žalobu vo výroku II. zamietol. Výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému zaplatenia 1.091,68 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne od 03.05.2014 do zaplatenia s odôvodnením, že dňa 08.12.2008 uzavrel so spoločnosťou E. teda so žalovaným, zmluvu o úvere, na základe ktorej mu žalovaný poskytol spotrebiteľský úver vo výške 1.659,70 Eur. Predmetná zmluva o úvere však neobsahovala náležitosti požadované zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to konkrétne v zmysle § 4 ods. 2 písm. g/ a i/ teda konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, ktorá musí byť uvedená konkrétnym dátumom a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, na základe čoho sa uvedený úver považoval v zmysle § 4 ods. 3 cit. zákona za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie vo veci samej rozhodol rozsudkom z 09.04.2015 16C/48/2015-60, ktorým žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi 611,91 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 20.01.2015 do zaplatenia v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Krajský súd v Trenčíne uznesením z 12.07.2016, č.k. 6Co/608/2015-70 tento rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a spor vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie v novom rozsudku po ďalšom konaní vyhodnotil, že uvedená úverová zmluva neobsahuje náležitosti kogentne stanovené v

§ 4 ods. 1 písm. g/ i/ zákona o spotrebiteľských úveroch, a to konečnú splatnosť spotrebit. úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, na základe čoho sa potom predmetný úver v zmysle § 4 ods. 3 veta druhá cit. zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže žalobca bol žalovanému povinný vrátiť len čerpaný úver vo výške 1.659,70 Eur, ktorý mu bol vyplatený 12.12.2008, no žalovanému zaplatil spolu sumu 2.751,38 Eur, je zrejme, že žalobca má v rozsahu o zaplatenie 1.091,68 Eur nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré na strane žalovaného vzniklo z titulu plnenia žalobcu bez právneho dôvodu v zmysle § 451 Obč. zákonníka. Vzhľadom na to, že v predmetnej veci žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie sa zaoberal posúdením, či je tento nárok premlčaný a skonštatoval, že nie je premlčaný. Preto v tejto časti podanej žalobe ako odôvodnenej vyhovel, a to v zmysle cit. ustanovenia § 451 ods. 1, 2 cit. zákona. Z výpovede žalobcu v tomto konaní zistil, že pred podaním žaloby žalobca žalovaného nevyzýval na vydanie bezdôvodného obohatenia, preto sa podľa jeho názoru žalovaný dostal do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia dňom nasledujúcim po tom, čo mu bola doručená žaloba v predmetnej veci, ktorá mu bola doručená 19.01.2015, preto priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania až počnúc 20.01.2015, a to v zmysle § 517 ods. 1, 2 Obč. zákonníka, pričom výška úrokov z omeškania bola stanovená v zmysle § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Keďže žalobca žiadal priznať úroky z omeškania vo vyššej výške z vyššej sumy a od 03.05.2014, v prevyšujúcej časti podanú žalobu ako neopodstatnenú zamietol. O trovách konania sporových strán v predmetnej veci rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. V predmetnej veci bol žalobca v celom rozsahu úspešný s výnimkou príslušenstva pohľadávky, v ktorej časti mal podľa názoru súdu nepatrný neúspech, preto mu priznal plnú náhradu trov konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku do výroku I. a III. podal žalovaný včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu Prievidza zo dňa 08.12.2016, č.k. 16C/48/2015-81, a to tak, že podanú žalobu v časti o zaplatenie 623,56 Eur s príslušenstvom zamietne, alternatívne rozsudok Okresného súdu Prievidza zo dňa 08.12.2016, č.k. 16C/48/2015-81 zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a/, d/, g/, h/ CSP. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nakoľko po začatí predmetného konania dňa 05.06.2015 uhradil žalobcovi poštovou poukážkou sumu vo výške 623,56 Eur, pričom táto skutočnosť v predmetnom konaní nebola zohľadnená a žaloba je v tejto časti nedôvodná. Pokiaľ súd prvej inštancie už priznal žalobcovi uplatňovaný nárok (z titulu bezdôvodného obohatenia), nepochybne pochybil v časti (i) dátumu, od kedy je žalovaný povinný platiť úroky z omeškania, t.j. od 20.01.2015 a (ii) výšky úroku z omeškania vyjadrenú percentuálne, t.j. vo výške 5,05%. Nárok vo výške 1.091,68 Eur bol žalobcovi priznaný z titulu bezdôvodného obohatenia. Z rozhodnutia ďalej vyplýva, že ten, kto obohatenie získal (žalovaný), nekonal nedobromyseľne. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil vec v tom zmysle, že nárok žalobcu vo výške 1.091,68 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia je peňažným dlhom ku dňu doručenia žaloby. Peňažným dlhom sa nárok žalobcu vo výške 1.091,68 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia stáva až okamihom rozhodnutia súdu ukladajúcim povinnosť žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie mal priznať úrok z omeškania odo dňa vydania svojho rozhodnutia, to znamená od 08.12.2016, čomu musí zodpovedať aj výška takto priznaného úroku. Výška úroku z omeškania ku dňu 08.12.2016 má byť teda vo výške 5,00%. Žalovaný zároveň na svoju podporu cituje z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Obo 3/2009 zo dňa 22.04.2009. Vzhľadom na skutočnosť, že výrok o náhrade trov konania priamo súvisí s výrokom vo veci samej, žalovaný napáda aj výrok o náhrade trov konania.

3. Žalobca sa k odvolaniu vyjadril a potvrdil, že dňa 05.06.2015 uhradil žalovaný v jeho prospech sumu istiny vo výške 623,56 Eur. Oznamil súdu, že berie žalobu čiastočne späť v časti o zaplatenie sumy istiny vo výške 623,56 Eur a v tejto časti navrhuje konanie zastaviť. K odvolaniu uviedol, že zásadne nesúhlasí s námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie pochybil v časti dátumu, od kedy je žalovaný v omeškaní. Žalovaný zároveň na svoju podporu cituje z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Obo 3/2009 zo dňa 22.04.2009, avšak tento je nie relevantný pre predmetnú právnu vec. Citoval z rozsudku NS ČR z 29.03.2001, sp. zn. 25 Cdo 2895/1999. Povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania mu vzniká odo dňa nasledujúceho po dni, čo bol dlžník zo strany veriteľa pred podaním žaloby na súd vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy, resp. odo dňa nasledujúceho po dni, kedy bola žalovanému doručená žaloba. O časti žalovanej sumy 623,56 Eur, ktorá je predmetom späťvzatia,

sa žalovaný nesprávne domnieva, že táto časť je jeho úspechom v spore. Späťvzatie žaloby v časti 623,56 Eur bolo len dôsledkom konania žalovaného, preto je procesne neobhájiteľný názor žalovaného, podľa ktorého by v tejto časti mal mať v spore úspech on. Pôjde o plný úspech žalobcu v spore, bez uplatnenia procesného ustanovenia o pomernom rozdelení trov konania. Uviedol, že v nadväznosti na čiastočné späťvzatie žaloby navrhuje, „aby odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, a rozhodol nasledovne: „Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 623,56 Eur zastavuje. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 468,12 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% p.a. zo sumy 1.091,68 Eur od 20.01.2015 do 05.06.2015 a úrokom z omeškania vo výške 5,05% p.a. zo sumy 468,12 Eur od 06.06.2015 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu. Súd priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.“

4. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že nesúhlasí so späťvzatím žaloby v časti v zmysle podania žalobcu zo dňa 17.03.2017. Je zrejmé, že žalobca zobral žalobu v časti späť až podaním zo dňa 17.03.2017, t.j. až po viac ako 21 mesiacoch na základe tej skutočnosti, že žalovaný preukázal, že dňa 05.06.2015 uhradil sumu vo výške 623,56 Eur. Navyše žalobca svojou „neaktivitou“ zapríčinil, že žalovaný na ochranu svojich práv musel podať odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 08.12.2016 č.k. 16C/48/2015-81. Žalovaný je toho názoru, že žalobca mohol a mal uskutočniť predmetné späťvzatie iba v základnom nachádzacom konaní, a nie v odvolacom konaní. Je zrejmé, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie bola žaloba v časti o zaplatenie 623,56 Eur s príslušenstvom nedôvodná. Žalovaný je toho názoru, že v danom spore nie je možné rozhodnúť o zastavení konania v časti o zaplatenie 623,56 Eur, ale je potrebné rozhodnúť o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie 623,56 Eur, a to najmä z dôvodu, že žalovaný nepochybne preukázal, že v čase vyhlásenia rozsudku bola žaloba v časti o zaplatenie 623,56 Eur s príslušenstvom nedôvodná. V otázke úrokov z omeškania zotrval na svojom odvolaní s tým, že žalobcom citované rozhodnutie NS ČR nič nehovorí o okamihu vzniku nároku na úroky z omeškania z bezdôvodného obohatenia.

5. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že na otázku o okamihu vzniku nároku na úroky z omeškania z bezdôvodného obohatenia odpoveď poskytuje priamo zákon, konkrétne § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

6. Odvolací súd vzhľadom na návrh znenia rozsudku odvolacieho súdu, ktorý žalobca sformuloval vo svojom podaní zo dňa 17.03.2017- vyjadrenie k odvolaniu (č.l. 107), tento posúdil podľa jeho obsahu (§ 124 CSP) ako späťvzatie nielen v časti istiny 623,56 Eur, ale i príslušenstva - úroku z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 623,56 Eur od 06.06.2015 do zaplatenia.

7. Podľa § 370 ods. 1, 2, 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

8. Späťvzatie žaloby žalobcom odvolací súd nepripustí v tom prípade, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Nesúhlas protistrany musí byť odôvodnený vážnymi dôvodmi tak, ako pri späťvzatí žaloby v konaní pred súdom prvej inštancie. Pokiaľ ide o vymedzenie pojmu vážne dôvody, Civilný sporový poriadok túto otázku nerieši, preto treba vychádzať z toho, že posudzovanie vážnosti dôvodov je výlučne vecou voľnej úvahy a hodnotiaceho úsudku súdu.

9. V danej veci dospel odvolací súd k záveru, že dôvody nesúhlasu žalovaného nie sú vážne.

10. Predovšetkým, ak zobral žalobca žalobu späť (sčasti) z dôvodu, že uplatnená pohľadávka zanikla (sčasti) splnením zo strany žalovaného, potom žalovaný nemá vážne dôvody pre nesúhlas so späťvzatím žaloby (sčasti). Spor (sčasti) totiž z pohľadu oboch strán i z pohľadu ustanovení čl. 1 a 2 CSP stratil svoje opodstatnenie.

11. Napriek predchádzajúcej konštatácii sa odvolací súd vyjadruje i ku konkrétnym dôvodom nesúhlasu. Za dôvod nesúhlasu so späťvzatím žalovaný označil „neaktivitu“ žalobcu po dobu 21 mesiacov od vzniku od vzniku dôvodu na späťvzatie (zaplatenie časti uplatňovaného dlhu).

12. Skutočnosť, že žalovaný zaplatil časť uplatňovaného dlhu, bol podľa procesných pravidiel povinný tvrdiť žalovaný (ide o skutočnosť procesnej obrany), a to v čase vzniku tejto skutočnosti pred vyhlásením rozsudku v prvoinštančnom konaní. Inak povedané, žalovaný niesol bremeno tvrdenia o neexistencii práva pred vyhlásením rozsudku. Žalovaný túto povinnosť nesplnil. Uvedenú skutočnosť do vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie netvrdil. Pojednávani nariadených vo veci sa nezúčastňoval. Na pojednávanie konané dňa 08.12.2016 sa nedostavil, podaním zo dňa 07.12.2016, v ktorom sa označoval za žalobcu, uviedol, že „na návrhu naďalej trvá“.

13. Vzhľadom na vyššieuvedené skutočnosti odvolací súd dôvody nesúhlasu žalovaného so späťvzatím sčasti nepovažuje za vážne.

14. Keďže nie sú dané vážne dôvody nesúhlasu so späťvzatím žaloby sčasti, postupoval odvolací súd podľa ustanovenia § 370 ods. 2 veta druhá CSP, teda pripustil späťvzatie žaloby sčasti, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti a konanie zastavil sčasti, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

15. Krajský súd ako súd odvolací vec v zostávajúcej časti preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v tejto časti podľa 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

16. Odvolateľ v odvolaní namietal okamih vzniku omeškania s peňažným plnením, preto predmetom preskúmania veci odvolacím súdom bol okamih, od ktorého vznikol žalobcovi nárok na úroky z omeškania.

17. V danom prípade bolo žalovanému uložené plniť žalobcovi z dôvodu bezdôvodného obohatenia, ktoré na strane žalovaného vzniklo z titulu plnenia žalobcu bez právneho dôvodu v zmysle § 451 Obč. zákonníka.

18. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 29. marca 2001, sp. zn. 25 Cdo 2895/99 záväzkové právne vzťahy, pre ktoré je charakteristické, že veriteľovi zakladajú právo na plnenie (pohľadávku) a dlžníkovi povinnosť na plnenie (dlh) vznikajú nielen z dvojstranných právnych úkonov (zmlúv), ale aj mimozmluvne pri splnení zákonom stanovených podmienok, teda okrem iného aj z bezdôvodného obohatenia. Bezdôvodné obohatenie predstavuje záväzkový právny vzťah, z ktorého pohľadávka vzniká tomu, na koho úkor sa iný bezdôvodne obohatil, a dlh tomu, kto obohatenie získal. Ak tento dlh (povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie) nespočíva v povinnosti vydať vec, ale v platobnej povinnosti, je nepochybné, že ide o dlh peňažný, z ktorého riadnym a včasným nesplnením spája ustanovenie § 517 Občianskeho zákonníka nepriaznivý dôsledok vzniku omeškania na strane dlžníka s právom veriteľa požadovať okrem plnenia aj úroky z omeškania.

19. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

20. Vzhľadom na to, že doba splnenia nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je stanovená právnym predpisom a v posudzovanom prípade nebola dohodnutá ani sporovými stranami, splatnosť nároku nastala prvý deň po tom, čo bol žalovaný vyzvaný na plnenie. Na tom nemôže okamih, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie súdu, ktorým bola určená výška bezdôvodného obohatenia, nič zmeniť.

21. Súd prvej inštancie zistil, že žalobca žalovaného prvýkrát vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobou, ktorá mu bola doručená 19.01.2015. Žalovaný sa preto dostal do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia nasledujúci deň, t.j. 20.01.2015, ku ktorému dňu výška úrokov z omeškania predstavovala v zmysle nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. 5,05 %.

22. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v zostávajúcej časti výroku I. a III. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

23. Žalobcovi patrí podľa § 256 ods. 1 CSP náhrada trov aj v časti zastaveného konania, pretože žalovaný svojím správaním (úhradou časti dlžnej čiastky po podaní žaloby) procesne zavinil, že žalobca vzal žalobu sčasti späť a došlo k čiastočnému zastaveniu konania. Keďže žalovaný uspokojil požiadavky žalobcu po podaní žaloby, svojím správaním procesne zavinil zastavenie konania, v zmysle § 256 ods. 1 CSP, preto žalobcovi patrí právo na náhradu trov zastaveného konania.

24. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 CSP. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu v zmysle § 255 ods. 1 CSP patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).